

Vypraveno

dne 22. 9. 2016

PŘÍLOHA

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Naturalizace v České republice (GA15-076265)
podle zákona č. 186/2013 Sb.

prac. č.: 1080r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 21. 9. 2016
podpis:

MVCRP0158T4S

V Praze 21. 9. 2016
Č. j.: MV-104164-4/VS-2016

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala nar. Bělgorod - Rusko, státní občanka Ruské federace, trvale bytem (dále též „žadatelka“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 27. 5. 2016 č. j.: VS-9626/835.3/2-2014, kterým nebylo podle ustanovení § 11 a ustanovení § 22 odst. 3 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, (dále též „žádost“), a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Karlovarského kraje žadatelka podala dne 1. 10. 2014 žádost o udělení státního občanství České republiky, Ministerstvu vnitra byla předmětná žádost doručena dne 27. 10. 2014. Dle spisové dokumentace má žadatelka, státní občanka Ruské federace, povolen na území České republiky trvalý pobyt s platností od 26. 11. 2007. Před vydáním povolení k trvalému pobytu měla žadatelka na území České republiky oprávnění k dlouhodobému pobytu od 2. 9. 1997 do 20. 10. 2000, poté dlouhodobé vízum nad 90 dnů od 31. 10. 2000 do 4. 2. 2005 a následně oprávnění k dlouhodobému pobytu od 5. 2. 2005 do 25. 11. 2007, vždy za účelem podnikání. Je vdaná, manželství se státním občanem Ruské federace bylo uzavřeno v roce 1998. Obě jejich dcery, nar. 10. 10. 2003, a nar. 10. 10. 2005, mají státní občanství Ruské federace i státní občanství České republiky. Starší dcera nabyla české státní občanství na základě prohlášení podle § 35 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky v prosinci roku 2014, mladší dceři bylo české státní občanství uděleno na žádost dle § 11 a násl. tohoto zákona v prosinci roku 2015.

Usnesením Ministerstva vnitra ze dne 2. 12. 2015 bylo správní řízení o žádosti jmenované o udělení státního občanství České republiky podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušeno na dobu 60 dnů od doručení tohoto usnesení a zároveň byla žadatelka vyzvána, aby odstranila nedostatky žádosti doložením dokladů specifikovaných v usnesení. V souladu s § 47 správního řádu byla žadatelka zároveň informována o tom, že dne 1. 10. 2014 bylo zahájeno správní řízení o její

žádosti o udělení státního občanství České republiky. Tímto usnesením byla rovněž poučena o svých procesních právech ve smyslu § 36 a § 38 správního řádu, dle nichž má právo nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a má právo vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Požadované podklady, nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky, obdrželo Ministerstvo vnitra dne 15. 1. 2016 ve stanovené lhůtě.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že vzhledem ke skutečnosti, že žadatelka má v České republice povolen trvalý pobyt ode dne 26. 11. 2007, tedy více než 5 let, splňuje podmínku podle ustanovení 14 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství České republiky.

Žadatelka rovněž splňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, neboť se na území České republiky posledních 5 let skutečně zdržovala a realizovala pouze krátkodobé cesty do zahraničí.

Výpisem z evidence Rejstříku trestů ze dne 25. 11. 2015, který si v souladu s § 22 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky vyžádalo Ministerstvo vnitra, žadatelka prokázala trestní bezúhonnost ve smyslu § 14 odst. 3 tohoto zákona. S přihlédnutím k době jejího pobytu v České republice pak neprokazuje trestní bezúhonnost v domovském státu, popř. v jiných státech.

Doložením osvědčení vydaného dne 24. 2. 2014 Ústavem jazykové a odborné přípravy Univerzity Karlovy o vykonání zkoušky znalosti z českého jazyka, základní znalosti ústavního systému a základní orientace v kulturně-spoločenských, zeměpisných a historických reáliích České republiky pro účely nabytí státního občanství České republiky žadatelka prokázala splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství České republiky.

Ministerstvo vnitra dále konstatovalo, že žadatelka splňuje též podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství České republiky, neboť neporušila povinnosti vyplývající z jiných právních předpisů upravujících vstup a pobyt cizinců na území České republiky; veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, zaměstnanost, daně, cla, odvody a poplatky, nebo veřejnoprávní povinnosti k obci, ve které je přihlášena k pobytu, jde-li o povinnosti uložené obcí v samostatné působnosti.

Žadatelka splňuje také podmínku stanovenou v § 14 odst. 7 zákona o státním občanství České republiky, neboť prokázala výši a zdroje svých příjmů, i to, že ze svých příjmů v deklarované výši odvádí daň.

Podmínku podle § 14 odst. 8 zákona o státním občanství České republiky žadatelka taktéž splňuje, když prokázala, že v posledních třech letech výrazně a bez vážných důvodů nezatěžovala systém státní sociální podpory nebo systém pomoci v hmotné nouzi.

V souladu s § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky si Ministerstvo vnitra vyžádalo stanoviska Policie České republiky a zpravodajských služeb (dále též „bezpečnostní služby“). Na základě těchto stanovisek vyšlo najevo, že žadatelka ve smyslu uvedeného ustanovení tohoto zákona ohrožuje bezpečnost státu. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo z důvodu bezpečnosti státu, jak vyplývá z citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

III.

Proti zamítavému rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 5. 2016, které bylo žadatelce doručeno dne 3. 6. 2016, podala žadatelka dne 16. 6. 2016 včasný rozklad.

V rozkladu žadatelka nejprve namítá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že splňuje základní podmínky po udělení českého státního občanství stanovené v § 14 zákona o státním občanství České republiky. V tomto kontextu žadatelka zároveň zdůrazňuje, že žije naprosto bezúhonným životem, řádně plní povinnosti uložené právními předpisy, a svou podnikatelskou činností též dlouhodobě přispívá k zaměstnanosti v České republice.

Postup správního orgánu podle § 13 odst. 2 a § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v daném případě, jakož i samotná citovaná ustanovení, pak žadatelka označuje za protiprávní, protiústavní a pro ni značně urážející. Dle jejího úsudku správní orgán uplatněním postupu dle § 13 odst. 2 a § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky „vzkazuje jednoznačně to, že pokud si naprosto bezúhonný účastník (jehož řádný bezúhonný život správní orgán prověřil) žijící dlouhodobě trvale v České republice 'dovolí' požádat zdvořile o udělení státního občanství ČR, má Česká republika prostřednictvím správního orgánu na základě jakýchsi informací kohosi, které mu ovšem nikdo nesdělí, právo nazvat účastníka osobou ohrožující bezpečnost státu...“. V této spojitosti žadatelka zmiňuje též ustanovení § 26 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož je rozhodnutí o zamítnutí žádosti podle § 22 odst. 3 vyloučeno z přezkoumání soudem. Ačkoliv si je žadatelka vědoma, že na udělení státního občanství není právní nárok a správní orgán má právo žádosti nevyhovět, má za to, že „pokud si správní orgán dovolí komukoli sdělit v obsahu úředního správního rozhodnutí, že konkrétní osoba ohrožuje bezpečnost státu, pak je zde namístě, aby správní orgán tuto svou dehonestaci náležitým způsobem vysvětlil a sdělil, kterým konkrétním jednáním ohrožuje účastník bezpečnost státu a pokud se tak děje, aby patrně účastníka náležitě potrestal“.

Žadatelka má za to, že ustanovení § 13 odst. 2 a § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jsou ustanoveními, která je nutno používat v krajních případech zneužívání zákona k činnosti, která ohrožuje Českou republiku a „nikoli jimi paušálně úředně nálepkovat každého, kdo si dovolí požádat o udělení státního občanství“. Podotýká, že je jí „známo, že správní orgán takto postupuje opakovaně, jaksi paušálně a jeho přístup k vyřizování této agendy tímto urážejícím způsobem je již předmětem stížnosti jiné takto postižené osoby u Ústavního soudu“, přičemž odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2660/15 ve věci

ústavní stížnosti podané jiným žadatelem o udělení státního občanství České republiky, jehož žádost byla zamítnuta ze stejného důvodu.

Podle názoru žadatelky je napadené rozhodnutí výsledkem nesprávného postupu správního orgánu spočívajícího zejména v nesprávné interpretaci a aplikaci zákona o státním občanství, která koliduje se základními principy demokratického státu a slušnosti vůbec.

Ze shora uvedených důvodů žadatelka navrhuje ministru vnitra, aby její žádosti o udělení státního občanství vyhověl, nebo aby napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že stanoviska, která je Ministerstvo vnitra povinno si podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky v řízení o udělení státního občanství České republiky vyžádat, obsahovala informaci, dle níž žadatelka ohrožuje bezpečnost České republiky. Šlo přitom o informace podléhající utajení podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. V souladu s posledně citovaným ustanovením zákona o státním občanství České republiky se tato stanoviska nestávají součástí spisu, pokud obsahují utajované informace. Podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky se v případě, že v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, které obsahuje utajované informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty, v odůvodnění rozhodnutí pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu. V případě žadatelky byl takovýto závěr učiněn. Ve smyslu citovaného ustanovení bylo proto v odůvodnění předmětného rozhodnutí pouze uvedeno, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu.

Z uplatněných rozkladových námitek je zřejmé, že žadatelka vychází z předpokladu, dle něhož splněním podmínek stanovených v § 14 zákona o státním občanství České republiky, jež nesporně potvrzují závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyhověla všem zákonným požadavkům pro udělení českého státního občanství. Žadatelka však zjevně nebere dostatečně v úvahu, že kromě splnění podmínek uvedených v § 13 odst. 1 zákona o státním občanství České republiky, tzn. integrace žadatele do společnosti v České republice a splnění ostatních podmínek pro udělení státního občanství stanovených v § 14 tohoto zákona, lze udělit české státní občanství pouze tomu žadateli, který splňuje státobezpečnostní předpoklad zakotvený v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 22 odst. 3 tohoto zákona. V této spojitosti přitom žadatelka v podaném rozkladu napadá a zpochybňuje postup Ministerstva vnitra v daném státoobčanském

řízení uplatněný ve smyslu citovaného ustanovení zákona o státním občanství České republiky.

S ohledem na podstatu argumentace uplatněné žadatelkou v rozkladu považuje ministr vnitra za potřebné podrobně se v posuzovaném případě zabývat následujícími právními aspekty uplatnění postupu předvídaného v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky.

Předně je třeba poukázat na fakt, že zmiňované bezpečnostní služby svá stanoviska vyhotovují v intencích zájmů uváděných v § 13 odst. 2 zákona o státním občanství České republiky, tj. posuzují, zda z hlediska jejich poznatků může být žadatel tzv. bezpečnostním rizikem ve vazbě na možné udělení státního občanství. Negativní stanovisko je pak vydáváno v případě, že dotčená bezpečnostní služba k závěru o existenci takového rizika na základě svých poznatků v konkrétní situaci dospěje. Každé negativní stanovisko vydané ve smyslu výše uvedeného je vydáváno na úrovni ředitele příslušné zpravodajské služby nebo zvláštní složky Policie České republiky, případně jeho zástupce. Je tudíž garantováno, že závěr o bezpečnostním riziku pro Českou republiku spojený s osobou žadatele je založen na ověřených poznatcích a skutečnostech.

V obecné rovině je nutno dále konstatovat, že stanoviska bezpečnostních služeb nejsou závaznými stanovisky ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu přezkoumává tato stanoviska ve vazbě na konkrétní situaci žadatele, požadavky zákona o státním občanství České republiky, správního řádu a další dotčené právní normy, jakož i s přihlédnutím k judikatuře vnitrostátních i mezinárodních soudů. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve vazbě na § 26 tohoto zákona nadto zakládá speciální procesní režim týkající se těch stanovisek bezpečnostních služeb, která na základě utajovaných informací obsahují negativní závěr ve věci udělení státního občanství České republiky žadateli z důvodu bezpečnostního rizika. Jsou-li naplněny podmínky pro použití zvláštní právní úpravy, jak je tomu v posuzovaném případě, musí se tato úprava aplikovat a nelze použít úpravu obecnou.

Stanovisko podle § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky je nezbytným podkladem pro rozhodnutí ve všech řízeních o udělení státního občanství. Rozhodně pak nejde o podklad jediný. Z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí žádosti je přitom zřejmé, že si Ministerstvo vnitra zjišťovalo splnění veškerých podmínek pro možnost udělení státního občanství České republiky, jak uznává i sama žadatelka.

K námitce žadatelky, dle níž nebylo zamítnutí její žádosti náležitě zdůvodněno, je nutno uvést, že seznámení žadatelky se stanovisky obsahujícími utajované informace by znamenalo popření základního účelu zákona č. 412/2005 Sb. S ohledem na specifika a význam rozhodování ve věcech utajovaných skutečností, kdy je velmi zřetelný bezpečnostní zájem státu, není možné vždy garantovat všechny běžné procesní záruky spravedlivého procesu v plném rozsahu.

Na nemožnost seznámit se stanovisky obsahujícími utajované informace logicky navazuje formulace odůvodnění rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení

státního občanství z důvodů negativních stanovisek bezpečnostních služeb obsahujících utajované informace (§ 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky). Nemělo by smysl vylučovat ze státoobčanského spisu tato stanoviska a následně jejich obsah uvést do odůvodnění zamítavého rozhodnutí.

Z hlediska ochrany základních bezpečnostních zájmů státu představuje tento zákonem upravený postup ve srovnání s obecnými předpisy o správním řízení legitimní a přiměřené omezení procesních práv účastníka řízení a obsahových náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Nelze připustit, aby žadatelka, která dle zjištění orgánů uvedených v § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ohrožuje základní bezpečnostní zájmy státu, měla možnost seznámit se s obsahem stanovisek Policie České republiky a zpravodajských služeb, jež obsahují utajované skutečnosti. Uvedení takovýchto skutečností souvisejících s ohrožením bezpečnosti státu, jeho svrchovanosti a územní celistvosti, demokratických základů, životů, zdraví, nebo majetkových hodnot v odůvodnění rozhodnutí by mělo za následek prozrazení utajovaných informací, což by ve vazbě na ochranu základních bezpečnostních zájmů bylo nesporně krajně nežádoucí. V takovém případě zákonná úprava zajišťuje, aby žadatelka z odůvodnění zamítavého rozhodnutí zjistila alespoň základní informaci o tom, co bylo důvodem zamítnutí jeho žádosti.

V této souvislosti lze zmínit i Výkladovou zprávou komise expertů pro státní občanství k Evropské úmluvě o státním občanství, v níž se v komentáři k čl. 11 uvádí, že v případě rozhodnutí dotýkajících se národní bezpečnosti má být poskytováno pouze minimum informací (v angl. originále „For decisions involving national security, only a minimum amount of information has to be provided.“). Z tohoto hlediska pak lze považovat i takovouto základní informaci za nezbytné minimum informací.

Pouze pro úplnost pak ministr vnitra podotýká, že s obdobnou úpravou, jako má Česká republika, se lze setkat i v jiných státech stejného právního okruhu, jako je Česká republika. Příkladem lze jmenovat tyto státy:

- Polsko, kde se rozhodnutí opírající se v zákonem stanovených případech o bezpečnostní důvody neodůvodňují (čl. 107 Zákoníku správního řízení ze 14. 7. 1960 */Kodeks postępowania administracyjnego/*, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s čl. 31 a 36 zákona o státním občanství z 2. 5. 2009 */Ustawa o obywatelstwie polskim/*).
- Dánsko, kde může Parlamentní naturalizační komise o neudělení státního občanství (naturalizaci) v případech možné bezpečnostní hrozby pro Dánsko rozhodnout bez odůvodnění rozhodnutí a možnosti odvolání.

Na základě výše uvedeného dospěl ministr vnitra k závěru, že námitka žadatelky, dle níž nebyla seznámena s obsahem stanovisek bezpečnostních služeb, postrádá právní oporu. Dle názoru ministra vnitra nelze než konstatovat, že v předmětném řízení Ministerstvo vnitra postupovalo při znepřístupnění předmětných stanovisek a neuvádění konkrétních důvodů rozhodnutí v jeho odůvodnění v intencích ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, z něhož vyplývá též odchylný postup v případě § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti ministr vnitra dále uvádí, že výše zmíněná omezení procesních práv účastníka řízení, vyplývající z § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky, ve shodě s prvostupňovým orgánem, považuje za ústavně konformní se zřetelem k čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. Dle tohoto ustanovení lze státní moc uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zákon – v daném případě zákon o státním občanství České republiky, přitom jednoznačně limituje obsah odůvodnění rozhodnutí v případech stanovených v § 22 odst. 3 tohoto zákona. Ministerstvo vnitra odůvodněním svého zamítavého rozhodnutí tento postup v daném případě plně respektovalo, a dostalo tedy i ústavní zásadě zákonnosti.

Je rovněž nutno konstatovat, že správní řád je úpravou obecnou, zatímco zákon o státním občanství České republiky úpravou speciální. Podle ustanovení § 1 odst. 2 správního řádu, použije se správní řád nebo jeho jednotlivá ustanovení, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup. Ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky stanoví zvláštní – od obecného režimu správního řádu odchylnou – úpravu odůvodňování rozhodnutí. Ustanovení správního řádu o odůvodňování rozhodnutí v projednávaném případě tedy nelze, s ohledem na výše uvedenou argumentaci, použít. Obdobně dopadá ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky ve smyslu výše uvedeného na možnost účastníka řízení seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

K výše zmíněné námitce žadatelky považuje ministr vnitra dále za potřebné zdůraznit, že je sice pravda, že žadatelce nejsou známy konkrétní důvody, které k vydání negativních stanovisek vedly, jejímu právu na spravedlivý proces je však přesto poskytnuta ochrana přiměřená okolnostem případu. Žadatelka ví, že zamítavé rozhodnutí stojí na negativním stanovisku některé bezpečnostní služby. Má též možnost proti tomuto závěru brojit podáním rozkladu, což ostatně učinila. Důvody, na nichž bylo zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra založeno, jsou v řízení o rozkladu přezkoumávány i bez toho, že by je účastník řízení přesně znal. Žadatelčino právo obhajovat svá práva a zájmy je tedy v potřebném rozsahu zachováno, samozřejmě při respektování specifik daného případu (tedy dopadu do bezpečnostních zájmů země).

Fakt, že jsou bezpečnostní důvody obecně vnímány též jako jeden z legitimních důvodů omezování základních lidských práv, je zjevný nejen z českého ústavního pořádku, ale i z mezinárodních dokumentů, jimiž je Česká republika vázána, jakož i z judikatury vrcholných českých i mezinárodních soudů. Tím spíše pak jsou taková omezení akceptovatelná v případě, že nejde o základní lidské právo, ba dokonce nejde vůbec o veřejné subjektivní právo (neboť veřejné subjektivní právo na udělení státního občanství na žádost v České republice neexistuje). V tomto kontextu lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2007, č.j. 4 As 75/2006-52, v němž jmenovaný soud dospěl mimo jiné k závěru, že „Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“ s tím, že „Právo na soudní přezkum každého rozhodnutí správního orgánu (ledaže by bylo zákonem vyloučeno) je tedy jedním z veřejných subjektivních práv explicitně zaručených Listinou.“ Z uvedeného ministr vnitra dovozuje, že v principu výjimečné vyloučení soudního přezkumu založené v ustanovení § 26 zákona o státním občanství České republiky jedině pro případ

rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, nekoliduje s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zákaz vyloučení soudního přezkumu vztahuje výhradně k základním právům. Ministr vnitra rovněž podotýká, že uvedená zákonná úprava je v souladu s čl. 12 Evropské úmluvy o státním občanství, Dle něhož každý smluvní stát zajistí, aby rozhodnutí o nabytí, zachování, pozbytí, opětovném nabytí nebo ověření jeho státního občanství bylo možno správně nebo soudně přezkoumat podle jeho vnitrostátního práva. Z uvedeného plyne, že správní přezkum je ve vztahu k předmětné úmluvě pokládán za dostatečný.

Jako nedůvodné ministr vnitra odmítá výhrady žadatelky k údajně záměrné nesprávné interpretaci a aplikaci ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky vůči každému, kdo si, vyjádřeno jejími slovy, „dovolí požádat o státní občanství“. Žadatelka své nepodložené tvrzení o „paušálním“ zamítání žádostí o udělení českého státního občanství Ministerstvem vnitra dle citovaného ustanovení opírá pouze o případ jiného žadatele o udělení českého státního občanství, jehož žádost byla zamítnuta také z důvodu uvedeného v § 22 odst. 3 tohoto zákona, a který podal proti rozhodnutí ústavní stížnost spojenou s návrhem na zrušení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky (srov. usnesení Ústavního soudu č. j. III. ÚS 2660/2015 ze dne 16. 2. 2016). V současné době Ústavní soud, do jehož pravomoci mimo jiné výlučně náleží též oprávnění přezkoumávat, zda zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení jsou v rozporu s ústavním zákonem, ve věci předmětné ústavní stížnosti nerozhodl. Pro úplnost ministr vnitra poznamenává, že samotným podáním ústavní stížnosti není ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky jakkoli dotčeno.

Neopodstatněnou domněnku žadatelky týkající se aplikace ustanovení § 22 odst. 3 zákona o státním občanství České republiky přesvědčivě vyvrací rovněž porovnání údajů o počtu podaných žádostí ode dne nabytí účinnosti zákona o státním občanství České republiky, tj. od 1. 1. 2014, a údajů o počtu žádostí zamítnutých z důvodu ohrožení bezpečnosti státu v době podání žadatelkou zmiňované ústavní stížnosti. V uvedeném období bylo podáno více než 9 600 žádostí o udělení českého státního občanství a pouze v 17 případech bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, přičemž v rámci rozkladového řízení bylo v několika případech prvostupňové rozhodnutí zrušeno, když bylo ověřeno, že bezpečnostní riziko ve vztahu ke konkrétnímu žadateli pominulo. Se zřetelem k významu institutu státního občanství je jistě prvořadou povinností Ministerstva vnitra v každém jednotlivém státoobčanském řízení nestranně a podrobně posuzovat veškeré shromážděné podklady a bedlivě zkoumat, zda jsou komplexně splněny zákonné podmínky pro udělení státního občanství České republiky, popř. zda jsou dány důvody k jejich prominutí vyplývající ze zákona o státním občanství České republiky. Toliko v případě, kdy Ministerstvo vnitra dojde ke kladnému závěru, lze rozhodnout o vyhovění žádosti o udělení českého státního občanství.

K tomu ministr vnitra na okraj podotýká, že ačkoli žadatelka obecně velmi kriticky a subjektivně hodnotí aplikaci zákona o státním občanství České republiky, obě její dcery na základě tohoto zákona státní občanství České republiky získaly, třebaže každá jiným způsobem.

Byť žadatelka v rozkladu proklamuje, že si je vědoma, že udělení státního občanství není nárokovou záležitostí, je dle názoru ministra vnitra třeba na místě konstatovat, že tento princip je nyní výslovně zakotvený v § 12 zákona o státním občanství České republiky, dle něhož na udělení státního občanství není právní nárok. Uvedený závěr přitom již dříve opakovaně v řadě rozhodnutí potvrdil Ústavní soud i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, čj.: 3 As 32/2005 – 51, a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 5. 2007, sp. zn.: II. ÚS 624/06, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, čj.: 4 As 142/2013-29). V úvahu vzal ministr vnitra i skutečnost, že osobě, již bylo uděleno státní občanství České republiky, toto občanství (na rozdíl od řady jiných států) nelze odejmout proto, že se stala bezpečnostním rizikem pro český stát. Proto je nutno případné bezpečnostní riziko před udělením státního občanství České republiky vážít obzvlášť pečlivě.

V případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoli. Jak ostatně vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, čj.: IV. ÚS 586/99, každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci získat státní občanství České republiky s tím, že zde není žádného základního práva, které by stát mohl porušovat tím, že cizinci státní občanství neudělí. Pokud tedy není cizinci státní občanství České republiky uděleno, neporušuje tím orgán zastupující stát žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy (k tomu též viz níže). Takový postup pak není v rozporu ani s Evropskou úmluvou o státním občanství.

Ministr vnitra považuje za důležité poukázat též na skutečnost, že Evropská úmluva o státním občanství ani její protokoly negarantují právo na udělení státního občanství konkrétní země. To ostatně potvrzuje i judikatura ESLP – viz např. rozhodnutí z 12. 1. 1999 ve věci *Karashev proti Finsku*, stížnost č. 31414/96 (ECHR 1999-II), bod 1. a): „Soud poznamenává, že právo na udělení konkrétního státního občanství není garantováno Úmluvou ani jejími protokoly.“ (v angl. znění: *The Court notes that the right to acquire a particular nationality is not guaranteed by the Convention or its Protocols.*)

V intencích shora rozebrané zákonné úpravy ministr vnitra v rámci řízení o rozkladu opětovně posoudil negativní stanovisko příslušné bezpečnostní služby. Vyhodnotil důvody zmiňovaného negativního stanoviska ve vazbě na osobní situaci žadatelky – zejména dobu pobytu v České republice, její integraci do české společnosti, jakož i skutečnost, že plní své veřejnoprávní povinnosti. Zkoumal, zda bezpečnostní riziko u žadatelky trvá. Vzal v úvahu, jaký dopad může mít pro žadatelku skutečnost, že jí nebude státní občanství České republiky uděleno a jaké by naopak mohly být případné negativní dopady pro Českou republiku, pokud by žadatelce její občanství uděleno bylo. Po posouzení všech těchto skutečností dospěl k závěru, že bezpečnostní riziko u žadatelky přetrvává a je takového charakteru, že brání udělení státního občanství České republiky žadateli. Řádnému posouzení celého prvostupňového řízení, rozhodnutí o neudělení státního občanství, jakož i dalších souvisejících otázek ministrem vnitra, jakožto orgánem rozhodujícím

o rozkladu, nebrání skutečnost, že žadatelce nejsou známy konkrétní bezpečnostní důvody, které vedly k zamítavému prvostupňovému rozhodnutí.

S odkazem na výše uvedené důvody ministr vnitra s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výroku tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

